

De 2de fra Folketinget oversendte Lovforslag gaa i alt væsentligt ud paa den samme Ordning som de i de foregaaende Samlinger behandlede.

Paa den ene Side blev man i det hidtil fulgte Spor, den saakaldte Overførelse til Kommunerne af visse Beløb af Statsindtægterne, dog med væsentlig Forhøjelse af Beløbene. Paa den anden Side foreslog man Forhøjelse af Skattesatserne i Forbindelse med Indførelse af en stigende Skala for Indkomstkatten og Overdragelse til Kommunerne af en Del af Udbyttet af Formueskatten.

Medens det saaledes ikke lykkedes Kommissionen at løse den stillede Opgave, nemlig at udfinde, hvorledes en Omordning af Beskatningsforholdene burde foretages, idet enhver hidtil bestaaende direkte Skat skulde vedblive, foreslog Kommissionen, som det hedder i Indberetningen S. 46, foruden at overføre Land- og Vigningskatten til Kommunerne, tillige nu at overføre $\frac{7}{8}$ (mod tidligere $\frac{3}{4}$) af Bygningsafgiften og $\frac{2}{3}$ (mod tidligere $\frac{1}{2}$) af Gammelkatten. Dette har dog ikke fundet sit rette Udtryk i Lovforslaget, hvis § 1 ikke gaar ud paa at „overføre“ visse Skatter eller Dele deraf, men kun paa overensstemmende med en i Landstinget i det oprindelige Forslag foretaget Vending „at tilskyde til Kommunerne et Beløb, der svarer til Indtægten“ af visse Skatter. Mod dette Indhold af Lovens Tekst strider imidlertid Lovforslagets Titel, der — ligesom det oprindelige Lovforslags — gaar ud paa „Overgang“ af Skatterne til Kommunerne, en Titel, som i Landstinget ved Foretagelse af nævnte Vending i Teksten blev forandret til Forslag til Lov om „Statstilskud til Kommunerne m. m.“

Den i Lovforslaget om Formue- og Indkomstkatt foreslaaede Forhøjelse af Skattesatserne gaar ud paa at erstatte den af begge Ting i forrige Samling vedtagne ensartede Satz af $1\frac{1}{4}$ pCt. som Skat af Indkomst og den af Folketinget da vedtagne Skat af 0,3 pro mille af Formue — hvilken Landstinget, som bekendt, ombyttede med en Kapitalstat af 2 pCt. — med en Indkomstkatt med stigende Skala (fra 1,30 pCt. til 2,5 pCt.) og en Formueskatt af 0,5 pro mille.

I bemeldte Lovforslag foreslaas det tillige at udbetale til hver Kommune 0,4 pro mille af Værdien af alle i Kommunen beliggende faste Ejendomme, som ere indbefattede i den skattepligtige Formue. Dette er dog ikke saaledes at forstaa, at Staten skal udbetale hver Kommune $\frac{1}{3}$ af den i samme Kommune oppebaarne Formueskatt af faste Ejendomme, thi denne Skat skal efter Forslaget kun udredes af Værdien af Ejendommene med Fradrag af Gæld og af Kapitalværdien af Tiender, Arvesæstefgifter, Alstægt og desl., medens de 0,4 pro mille, der foreslaas udbetalte til Kommunerne, skulle udredes af Ejendommens hele Værdi uden de nævnte Fradrag.

Hensigten med denne Bestemmelse er, som det fremgaar af Indberetningen S. 40, at bevirke, at Arvesæstere og Prioriteter komme til at bære en Del af den kommunale Skattebyrde.

Flerparten finder denne Anvendelse af en Quasi-Indkomsttilbeholdning paa dette særlige og derhos kommunale Omraade uforenelig med den paa helt modsatte Principper byggede Indkomst- og Formueskatt, som Folketinget har vedtaget. Saa længe man ikke har indført Indkomsttilbeholdning baade til Stat og til Kommune, er det en Anomalie at gøre et saadant Skridt. Ved den foreslaaede Ordning rammer man ikke Kapitalerne selv eller Udbyttet deraf, men man lader uden videre Statskassen i Prioritets- og Afgiftsejernes Sted betale Formueskatt af Prioriteter og Afgifter til Kommunerne, til Trods for, at Staten ikke har nogen Sikkerhed for, i mange Tilfælde endog ingen Afgang til, at faa tilsvarende Skat af Prioritetshaverne. Dette gælder saaledes om alle de — nu ret hyppige og store — Prioriteter, som Udlændinge eller Danke i Udlandet have i Ejendomme her i Landet; endvidere om de Kreditforeningsobligationer (anslaaede til 65 Mill. Kr.), som ere paa Udlændinges Hænder. Ja, selv om de Prioriteter, der tilhøre Indlændinge, gælder det, at Staten ikke har noget Middel til at